

Laura Steven

Ruhsuz Kızlar Derneği

Eksik Parça Yayınları

Ruhsuz Kızlar Derneği
Laura Steven

Harper Collins Publishers Ltd. tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:
The Society for Soulless Girls
Copyright © Laura Steven, 2022.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Dizi editörü: **Demet Çaltepe**
Çeviren: **Sibel Eraltan**
Son okuma: **Ayşegül Yazmacı**
Kapak ve sayfa Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Haziran 2025
ISBN: 978-625-5874-05-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Harper Collins Publishers aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Laura Steven, Yazar, gazeteci ve senaristtir. Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve yaratıcı sanatlar alanında kadınları destekleyen kâr amacı gütmeyen bir kuruluştta çalışmaktadır. *Clickbait* adlı televizyon pilot bölümü, British Comedy'nin 2016 Sitcom Mission yarışmasında finalist olmuştur. *The Exact Opposite of Okay*, genç yetişkinler için yazdığı ilk kitaptır.

Öfkeli doğan kızlar için.

“Ama bu, ağaçta olduğu gibi insanda da aynıdır. Yüksel­ sek­ lere ve ışığa doğru yükselmeye çalıştıkça, kök­ le­ ri toprağa, aşağıya, karanlığa, derinlere ve kötülüğ­ e doğru daha güçlü bir şekilde mücadele eder.”

- Friedrich Nietzsche

I. KISIM

KÖKLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Lottie

Her çocuğun çocukluğunda dünyanın ne kadar ürkütücü olabileceğini fark ettiği bir an vardır. Dışarıda Koca Ayak, öcüler ve yatakların altında saklanan canavarlardan çok daha korkunç şeyler olduğunu fark ettikleri bir an. Ebeveynlerimin nesli için bu Soğuk Savaş'tı. Küçük kuzenlerim için Lockerbie bombalamasıydı. Arkadaşım Shannon içinse Bay Blobby'nin akla mantığa sığmayan varlığıydı.

Benim içinse, doğup büyüdüğüm şehirden bir kızın Kuzey Kulesi cinayetlerinde ölmesiydi.

Janie Kirsopp, Carvell Sanat Akademisi'ndeki ilk yılında sessiz ve zeki bir kemancıydı. Ailesi onu Sevenoaks'tan Northumberland kırsalına yüzlerce kilometre götürmüş, utangaç ve kararsız kızlarıyla gözyaşları içinde vedalaşmış ve ayrı geçirdikleri zamanı telafi etmek için en iyi Noel'i birlikte geçireceklerine dair söz vermişlerdi. Janie onlara kendisini eve götürmeleri için yalvarmış, bir hata yaptığını ve onlardan bu kadar uzak kalmak istemediğini, bunun yerine Londra'daki seçkin müzik programlarından birine transfer olmayı talep edeceğini söylemişti. Onu alnından öpmüşler ve birkaç ay dayanmasını, sonra ne hissedeceğini görmesini söylemişlerdi.

Ama daha Noel gelmeden Janie ölmüştü.

Onun o güzel, kanca burunlu yüzü Sevenoaks'taki gazete bayilerinin manşetlerinden düşmüyordu. Çocukken Kanarya Adaları'nda tatildayken çekilmiş fotoğrafları, dişsiz ilkokul fotoğrafı,

Ulusal Gençlik Orkestrası ile Royal Albert Hall'da sahne alırken çekilmiş fotoğrafları. Yeni ipuçlarıyla, baş şüphelilerle ve tüyler ürpertici adli kanıtlarla ilgili çarpıcı manşetler.

Yine de kendi ailemi onun cenazesinde ağlarken görene kadar cinayet kavramı benim için hâlâ son derece soyuttu. Kirsopp'ları kiliseden tanıyorlardı ve Janie'nin on sekiz yıl önceki vaftiz törenine katılmışlardı. Beyaz tül elbisesini, deniz kabuğu büyüklüğündeki fildişi sandaletlerini, vaftiz edilirken parlayan, melek gibi gözlerini hâlâ hatırlayabiliyorlardı. Ve şimdi bedeni yüzlerce mil ötede soğuk bir taş kulenin dibinde paramparça olmuştu.

Bu benim öncem ve sonramdı. Sadece dokuz yaşındaydım ama tüm gerçeklik anlayışım bir anda eksen değiştirdi.

Janie'nin ölümü, Carvell'in kapanmasına neden olan bir dizi faili meçhul cinayetin ikincisiydi. Bu nedenle, altıncı sınıfın son sömestrinde, yakında açılacak olan sanat akademisinin ilk üniversite tercihim olacağını açıkladığımda ailemin anlaşılır bir şekilde bazı çekinceleri vardı.

“Çekinceler” demek hafif kalır. Annem, beni bir daha bundan bahsedersem bacaklarımı kırmakla tehdit etti.

İlk başta onları oyaladığımı, sadece gençlerin yapabileceği türden kötü bir şaka yaptığımı düşündüler. Sonra, görüşmeye davet edildiğimde, beni arabayla götürmeyi kesinlikle reddettiler. Bu yüzden kampüse yaklaşıma kadar iki ya da üç trene bindim, sonra da yolun geri kalanını taksiyle katettim.

Geniş, ağaçlı otomobil yolunun sonundan Kuzey Kulesi göründüğünde, kulelerinin ve mazgallarının gri bir sonbahar semasında silüetini gördüğümde tüylerim diken diken olmuştu. Eski manastır binasında çok canlı bir şeyler vardı; bir sığırcık kuşu mırlıltısı gibi çırpınan ve titreşen bir şey. Tarihine rağmen burayı hep romantize etmişimdir; aklıma eski parşömenleri, diz boyu çıtır çıtır kırmızı yaprak yığınlarını, çelloları, karanlık pencere camlarını ve karı getirirdi.

Kampüse gerçekten, hızlı ve geri dönülmez bir şekilde bağlanmamı sağlayan şey ise o ölümsüz kedi idi. Salem geleneksel anlamda ölümsüz değildi –vücudu her reenkarnasyonda bodur kıvılsımsı sarı renkten sıksa bir Siyam'a dönüşüyordu– ama ruhunun

yüzlerce yıl önce, manastır hâlâ faaliyetleyken olduğu gibi aynı olduğu söyleniyordu. Her gün manastırın etrafındaki aynı rotayı takip ediyor, her öğleden sonra güneşin vurduğu dallarda yıkanmak için aynı ormanlık koruluğu ziyaret ediyor ve her akşam biraz brendi ve süt içtikten sonra aynı odun ateşinin önünde kıvrılıyordu. Kampüs turumda onu şapelin pencere kenarında süzülürken gördüğümde –son birkaç yıldır şık bir Bombay siyahıydı– eski ve kutsal bir şeye, doğaüstü bir nabza tanıklık ediyormuşum gibi hissettim. Bunun bir parçası olmayı her şeyden çok istiyordum.

Sevgili *Goosebumps** kitaplarımın dediği gibi, ne dilediğinize dikkat edin.

Neredeyse bir yıl sonra, Carvell öğrencisi olarak ilk günümde aynı geniş araba yoluna girdiğimizde babamın endişesini hissedebiliyordum. Parmak eklemleri dikişli deri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki beyazlamışlardı. Janie’yi düşündüğünü biliyordum; tül elbisesi, minik sandaletleri, melek gibi gözleri, ölü bedeni. O ben olsaydım nasıl hayatta kalamayacağını düşündüğünü biliyordum. Annemin demir testeresini almak için hâlâ çok geç olup olmadığını merak ettiğini biliyordum.

Okuldan aldığım kalacak yer teklifinden sonra ailem sonunda Carvell’e gitmem fikrine sıcak bakmaya başladı. Bu konuda tam olarak mutlu değillerdi ama açıkça da yasaklamıyorlardı. On yıl önce kapanmış olmasına rağmen Carvell hâlâ ülkedeki en prestijli ve rekabetçi İngiliz edebiyatı programlarından birini sunuyordu ve parlak öğretim üyeleri arasında yayınlanmış romancılar ve uluslararası üne sahip akademisyenler vardı. Profesör Sanderson adında eksantrik bir öğretim görevlisi vardı ve öğrencileri delirttiği söylenen bir Gotik edebiyat semineri veriyordu. Annemle babama bundan bahsetmedim.

Ayrıca, gece hayatı neredeyse hiç yoktu; kampüste sadece bir öğrenci birliği ve birkaç eski moda mekân vardı. Yani kendi kusmuğumda boğulma ya da bir nehirde boğulma ihtimalim zayıftı. Sonra da hokey bursu anlaşmamızı mühürledi.

* Korku kitapları serisi

Yine de, şimdi gerçekten burada olduğumuza, yata Khanemi bulmak için Willowood Hall'da dolaştığımızı göre, babamın ikinci, üçüncü ve dokuzuncu düşünceleri olduğunu söyleyebilirdim.

“Bundan emin misin, ufaklık?” diye sordu, elleri kitaplarımla dolu kutuyu sıkıca kavramıştı.

Eylül güneşine karşı gözlerini kısarak Kuzey Kulesi'ne baktı, sinirlendiğinde her zaman yaptığı gibi dişleri dudağının ucunda birbirine kenetlenmişti. Yıllarca inşaatlarda çalışmıştı, bu yüzden kendi adına fiziksel risklere yabancı değildi ama sözkonusu ben olunca durum değişiyordu. Beni hokey oynarken izlemeye bile tahammül edemezdi. Bu yüzden şimdi, Janie'nin öldüğü yerde, on dokuzuncu yaş günümde –öldüğünde aynı yaşıydı– beni bırakacak olması ona biraz fazla gelmişti.

Sırıttım, hokey çantamı omzumun daha yukarısına kaldırdım. “Elbette eminim, seni şapşal şey!”

Endişem sadece okulun kanlı geçmişinden ya da eski iblislerin geri dönüp okula musallat olmasından kaynaklanmıyordu. Ayrıca yüksek akademik baskı altında başarısız olacağımdan da korkuyordum. Çünkü gerçek şuydu ki, hayatım boyunca aynı küçük kasabada, aynı küçük evde yaşamıştım.

Ya Carvell'de beni bekleyen zorlukların üstesinden gelemesem? Ya Sevenoaks'un küçük dünyasında sadece harika bir hokey oyuncusu ve harika bir yazar olsaydım?

İKİNCİ BÖLÜM

Alice

Carvell'e vardktan sonraki on beş dakika içinde, daha şimdiden birinin boğazını kesmek istemiştim.

Önümdeki tüvit giysili kadın, sanki kendisine kişisel bir haksızlık yapılmış gibi elindeki panoya ters ters baktı. “İsim?”

Doc Martens ayakkabılarımın topuklarına bastım. Bir mağarayı andıran giriş holünün damalı tahta zemininde dikkat çekici bir şekilde gıcırdadılar. “Alice Wolfe. Felsefe.”

Yüzündeki küçümseyici ifadeye bakılırsa, gönüllü öğrenci olmadığı için bu sıkıcı hoş geldin karşılamalarını yapmak zorunda kaldığı hissine kapıldım. Bu da mantıklıydı, çünkü on yıldır kapıdan giren ilk öğrencilerden biri bendim.

Sulu mavi gözleri bir listeyi taradı. “Burada adınız yok. Kayıt evraklarınızı son tarihten önce mi teslim ettiniz?”

Dişlerimi sıkarak, “Evet.” dedim.

Yarım ay gözlüklerini burnunun daha da yukarısına iterek, sert bir öğretmen tavrı takındı. “Teslim etmemiş olmalısınız, çünkü burada yoksunuz.”

Öfke, elastik bir bant gibi göğsümde şakladı; ateşli, tanıdık bir sızı. Onu sesime yansıtmaktan kendimi alamadım. “Kesinlikle teslim ettim. Bu durumda bu sizin tarafınızdan yapılmış bir hata olmalı.”

Bunun üzerine kadın sanki bu nahoş kelime ona fiziksel bir acı vermiş gibi keskin bir nefes aldı. Göz kapakları tiksintiyle titreyerek sessizce cevap verdi: “Bu kadar kaba olmanıza hiç gerek

yok. Sizi *temin ederim ki* bu idari personelimizin bir hatası değil. Korkarım evraklarınızı yeniden göndermeniz gerekecek.”

İlk seferinde o lanet olası evraklar için saatlerimi harcamıştım. Ceketimin cebindeki iğrenç Nokia’nın zil sesi soğuk taş giriş holünde yankılanıyordu. Arkamda kuyruk olmuş insanlar huzursuzlanmaya başlamıştı.

Nefes al. Sadece nefes al.

Sesimi alçalttım ve “Evrak işlerini hallettim. Lütfen tekrar kontrol eder misiniz?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Sizden kenara çekilmenizi ve bir dizi form daha doldurmanızı istemek zorundayım. Görüşmem gereken daha çok öğrenci var.” Kendini beğenmiş bir tavırla bana baktı ve öfkemi tutan baraj yıkıldı.

“Tanrı aşkına!” diye tersledim. “Bir kez daha kontrol etsen ölür müsün?”

Sanki büyük bir patlama olmuş gibi gözlerini kırıpıştırdı. Sonra dudaklarını kıvrarak karşılama bankosu arkasındaki küçük ofiste kayboldu.

Öfkemi dışa vurduğumda, her zamanki gibi içimde hoş bir haz dalgası oluştu, ardından suçluluk ve kendinden nefret etmenin o soğuk hissi belirdi; derin bir utanç duygusu. Ardından keskin bir izleniyormuşum hissine kapıldım.

İçimde paranoyakça bir duygunun yükselişinin ardından bakışlarım uzun boylu, gözlüklü, ceviz rengi kadife takım elbiseli bir adama takıldı. Onun felsefe bölümü başkanı olduğunu anımsadım; prospektüste vesikalık fotoğrafı vardı. Ve benim az önceki öfke patlamama tanık olmuştu.

Ellerini eğik karnının üzerinde kavuşturarak, hayal kırıklığına uğramış bir dede gibi azarlayıcı bir şekilde başını salladı.

“Böyle bir öfke genç bir hanıma hiç yakışmıyor, biliyorsunuz,” dedi keskin bir akademik tonla. Hardal sarısı kravatını düzeltti. “Ve ben öğretim görevlilerimizle böyle tatsız bir şekilde konuşmanızı *tercih ederdim.*”

Ona ters ters baktım, bir an için nutkum tutuldu. *Gerçekten* de az önce “genç bir kadına yakışmayan” kartını mı oynamıştı?

Ona doğru alçak ve edepsiz bir karşılık veremedi, kadın korkmuş bir hâlde ofisten tekrar çıktı. Gözlerime bakmadan, “Ev-raklarınızı bulduk. Konaklama ofisi Jerningham binasında. Açılış konuşması saat 16:00’da şapelde yapılacak. Katılım zorunludur.”

Zaferin içi boş gibiydi. Bana neşeyle “Ben yeni bir öğrenciyim!” yazan koyu yeşil bir kordon uzattı ve ben de diğer öğrencilerin soğuk bakışlarından kaçınmak için başımı eğerek giriş holünden dışarı fırladım.

Kampüs, eski bir manastırın arazisi etrafında eşmerkezli yarım daireler hâlinde inşa edilmişti; vitray pencereler ve yivli tonozlar, yükselen payandalar ve sivri kemerler, burçlar ve kuleler ve karmaşık süslemelerden oluşan gururlu bir taş bina. Arnavut kaldırımly yürüyüş yolları, siyah Viktorya dönemi tarzında sokak lambaları ve eğri kemikler gibi dalları olan budaklı ağaçlarla kaplıydı.

Giriş holünün dışında, akademik bir kuruma dönüştürülmeden önce manastırda yaşayan son rahibelerden biri olan Rahibe Maria’nın bir heykeli vardı. Taştan ellerini dua etmek için kavuşturmuş, nöbet tutuyordu. Cüppesinin kıvrımları kaba yontulmuş dalgalanmalar hâlinde ayak bileklerine kadar iniyordu ve yontulmuş yüz hatları gözlerini gölgelere gömecek şekilde eğilmişti. Bileklerini saran tespihlerin boncukları, çaresiz bir hırsızın değerli mücevherlere keski attığı sıg çiziklerle çevrili, yağlı, pırıl pırıl parlayan yakutlardı. Girişimler sonuçsuz kalmıştı; bir servet değerinde olabilirlerdi ama yakutlar sanki daha büyük bir güç tarafından taşa gömülmüştü.

Rahibe Maria, yüz yıldan biraz daha uzun bir süre önce düşerek ölen ilk Kuzey Kulesi kurbanıydı. Atlamış mıydı yoksa itilmiş miydi, kimse bilmiyordu.

Evrak çantamı taş döşeli ön avluya bırakarak birkaç dakika heykelin karşısında durdum; eylül sonu havasını derin derin içime çektim ve duygularımı toparlamaya çalıştım.

Northumberland benim için her zaman evim gibi hissettiğim bir yer olmuştu ama yine de burada olmak bana yanlış geliyordu.

Carvell yeniden açılır açılmaz seçkin felsefe programına baş-vurmuştum; eğer bir gün avukatlık yapacak ve yargıç olacaksam,

katillerin ve kurbanların kaderlerinde Tanrı'yı oynayacaksam, kendimi ölümle bu kadar ünlü bir yerden daha iyi nerede ifade edebilirdim ki?

Ayrıca, büyüdüğüm kasabadan yirmi milden daha az bir mesafede idi; annem, babam ve kardeşlerim hâlâ orada yaşıyordu. Annem, on iki yaşından beri lupus hastasıydı ve her geçen yıl daha da kötüye gidiyordu. Edinburgh ve Durham'daki prestijli üniversiteler bile bana çok uzak geliyordu. Ya durumu kötüye giderse ve eve dönmem saatler alırsa? Ya ...?

Bunu düşünmemeye çalıştım.

Rahibe Maria'nın heykelinin yanında kendimi toparladıktan sonra otoparka geri döndüm ve bavulumu külüstür Ford'umdan çıkardım. Kaşlarımı çatarak kampüs haritasına baktım. Önümüzdeki yıl yaşayacağım Willowood Hall, merkezi manastırın bitişiğindeydi. Kuleleri, mazgalları ve karanlık geçmişiyle Kuzey Kulesi'nin tam karşısındaydı.

Sinirlerim midemin çukurunda yılan gibi kıvrandı ama bu, ci-nayetlerin işlendiği yere yakınlığından dolayı değildi. Bütün yaz boyunca yeni oda arkadaşım ile ilgili gerginlik yaşamıştım; on sekiz yıllık kendi alanımdan sonra bir yatak odasını başka biriyle paylaşmanın nasıl bir şey olacağı konusunda endişelerim vardı. Şeytan ya da daha kötüsü horlayan biri olabilecek başka biriyle.

Arkadaşlık benim için sabır isteyen bir şeydi. Aceleyle getirilemeyecek ya da çabucak ilerletilemeyecek bir şeydi. Hislerim bir orman yangınının çabucak parlayan çakmaktaşı değildi, aksine sarmaşık gibi büyürdü; uzun yıllar boyunca yavaşça ilerleyen, ıg-neleyici bir yorumla ya da düşüncesiz bir şakayla yok edilmesi zor bir şeydi.

En iyi arkadaşım Noémie taşındığından bu yana, yeni insanlarla tanışma düşüncesi beni bunaltıyordu. Noémie ve ben birbirimizi ilkokuldan beri tanıyorduk ve altıncı sınıfta iyice yakınlaşmış-tık. Toronto'da okumak için Kanada'ya geri dönmüştü ve geride bıraktığı boşluk beni daha şimdiden korkutuyordu. İlişkimizde neredeyse romantik bir katman vardı. Hiç öpüşmediğimiz hâlde uyurken bacaklarımız birbirine dolanırdı. Sahte bir rahatlıkla bir-

birimize aşk sözcükleri söyledik. Noémie'ye karşı hissettiklerimi hiçbir zaman tam olarak çözememiştim ve çözmekten de biraz korkuyordum.

Her neyse, artık çok geçti. O gitmişti ve artık konuşmuyorduk, öyleyse tüm bunların ne anlamı vardı ki?

Lisedeyken okula karşı bir aidiyet hissetmezdim. Hiç çaba göstermiyormuş gibi görünmek havalıydı, sanki etrafta ne kadar tuhaf tişört ve kirli Converse varsa üzerinize geçirmişsiniz gibi. Çok çabaladığım, çok ciddi olduğum ve kendimi çok büyük gördüğüm için küçümseniyordum. Bu yüzden yeni oda arkadaşımın da benim gibi olmasını umuyordum. Ben kırmızı şarap ve viski içerken Sartre, Foucault ve Nietzsche'yi tartışabileceğim birini istiyordum. Ölümünden sonraki yaşam ve okült konular hakkında spekülasyon yapabilmeyi ve sevdiğim kitapları ve filmleri değiş tokuş edebilmeyi diliyordum. Northumberland'i olduğundan çok daha muhteşem kılacak biri... Çünkü Edinburgh, Harvard ya da Cambridge'e gidip okuyamıyorsam, Carvell bir sonraki en iyi seçenek olmalıydı.

Odayı bulduğumda hâlâ boştu; oda arkadaşımın henüz bir iz yoktu. Orta kemerli bir pencereyi çevreleyen iki tek kişilik ranza ve ranzanın altına sıkıştırılmış küçük bir çalışma masası vardı. Halı koyu yeşil bir ekoseydi ve duvarlar yüksek ve beyazdı. Pencere bir parça açıktı ve yosun, biberiye ve yabani sarımsak kokusu esintiyle içeri süzülüyordu. Bu koku hem çok tanıdık hem de çok hüznüldü. Anneme teşhis konulmadan ve Max Londra'ya gitmeden önce Aidan ve Max'le ormanda ağaç kovukları yapan Alice'le bir bağ.

Ev kokuyordu ama yine de evde değildim. Hem de hiç.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alice

Tam bavulumu çıplak, paslı şiltenin üzerine kaldırmıştım ki kordondan bir kahkaha sesi geldi ve biri anahtarla oynamaya başladı. Kapı çerçevesinden kurtuldu ve arkasında yeni oda arkadaşım ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir adam göründü.

Uzun boylu ve bronz tenliydi, uzun sarı saçları Fransız örgüsüydü. İnce yapılı ve makyajsızdı, düzgün bir kayak yamacını andırır burnu ve geniş mavi gözleri vardı. Soğuk Northumbrialı esintisine rağmen kot şort ve dar siyah bir atlet giymişti. Omzunda Grays'in hokey sopası çantası asılıydı. *Sports Illustrated* kapaklarından fırlamış gibiydi ve kendimi bir anda dandik ve tuhaf hissetmeme neden oldu.

“Merhaba!” Sesi hafif ve yumuşaktı. Sırıtan ağzının etrafında şekere çok benzeyen bir şey vardı. “Ben Charlotte, ama herkes bana Lottie der. Bu da babam Dominic.”

Dominic hevesle öne çıktı ve geniş elini uzattı.

Lottie'den bir santim daha kısaydı ve soluk mavi baba kot pantolonunun üzerine solmuş bir rugby tişörtü giymişti; pembe yakanaklı, utanmaz bir açık hava insanı görünümündeydi.

“Selam! Dom! Tanıştığımıza memnun oldum!”

İçimdeki her şey inledi.

Yeni oda arkadaşım *neşeliydi*. Neşeli bir *aileden* geliyordu. “Bu çok şirin,” diye cıvıladı Lottie, odayı geniş, harikulade gözlerle süzerken. “Aman Tanrım, çok sevimli. Âşık oldum.” Sonra başparmağını arkasına götürerek, “Dışarıda park etmiş olan senin araban mı?” diye sordu.